

kendte nu ogsaa ham, og der kom en Samtale i Gang.

„De er jo en Søn af afdøde Pastor Johannes Sidenius, ikke sandt? Deres Fader har jeg kun kendt løseligt; han var jo en Mand, der ikke blandede sig meget mellem sine Embedsbrødre men foretrak et Liv i virksom Tilbagetrukkethed. Deres Moder derimod kendte jeg i mine unge Dage ganske nøje. Vi var Bysbørn — begge to fra Vejle — og nogenlunde jævnaaldrende. Jeg kan se, at De ligner hende ikke saa lidt. Allerede da jeg forleden traf Dem ovre hos vore kære Blombergs, slog det mig, at der var Nogen, Deres Ansigt mindede mig om. Jeg huskede dengang ikke paa, hvad Deres Moder var født. Først bagefter gik det op for mig, at det var de Thorsenske Træk, jeg havde genkendt. Nu er det, som om jeg ser Deres Bedstefader lyslevende for mig. Ja, ham har De rimeligvis ikke kendt. Han var en herlig Mand, munter og livsglad indtil sin Dødsdag, altid levende interesseret for alt, hvad der skete omkring i Verden. Hans gæstfri Hjem var til megen Velsignelse i den lille Smaastad, og Deres Moder var Sjælen i Ungdommens uskyldige Forlystelser. Ak ja! De lykkelige Dage! — Jeg husker saadan engang i Juleferien, der skulde være Maskebal paa en Proprietærgaard en Milsvej fra Byen, og alle vi unge Mennesker havde faaet Indbydelse og glædede os naturligvis forfærdelig. Saa skulde det netop ske, at det den Eftermiddag faldt ind med en forrygende Snestorm. Det blev et Knog og Fog, saa Ingen turde vove sig afsted, og der var jo almindelig Fortvivlelse. Saa, bedst som vi alle sidder trøstesløse inden Døre, hører vi Kaneklokker og Piskesmæld i Gaden, og da vi løber til Vinduerne ... hvem